

A woman with long dark hair and blue eyes is the central figure. She wears a black lace top and has mechanical prosthetics on her neck and right arm. She holds a key in her right hand. The background is dark with glowing red gears and sparks. The text is overlaid in the lower half of the image.

JAN KUČERA
HOSPODYNĚ
MODEL 2120

HOSPODYNĚ

MODEL 2120

Jan Kučera

MOTTO:

„Život není to, co chceme, ale především to, co máme.“

A. Lustig

ÚVOD

Vývoj lidstva se neustále zrychluje, a proto i změny za uplynulých sto let jsou ještě pronikavější. Lidé z Asie, Afriky a Jižní Ameriky odcházejí již více než sto let ze svých domovů za vodou a jídlem. Hlavně pryč od hladomorů, násilí a nedostatku vody. Odcházejí i od epidemií, jako byla ebola, ptačí a prasečí mor, zika a covid-19. Ten jako první dokázal paralyzovat celou planetu. Roušky, rukavice a dezinfekce se staly spolu s bezkontaktním teploměrem standardní výbavou KAŽDÉ domácnosti v Evropě a Severní Americe. Tehdy se začaly o to více projevovat výhody androidů, kterých se nemoci a epidemie netýkaly. Průměrná roční teplota se zvýšila za posledních 100 let už o 3,5 stupně Celsia.

Evropa i náš stát se změnily. Objevily se krom zvyšující se teploty potíže, se kterými jsme si nevěděli rady. Vlny sucha, povodní, nemoci a epidemií vyhnaly statisíce lidí za hranice jejich rodných států.

Došlo také na velké demografické změny. Populaci likvidovaly opakující se epidemie covidu-19. Po Anglii EU opustila Itálie a další jižní státy. Jejich předlužení už bylo pro ostatní evropské státy neúnosné. Evropská unie, jak jsme ji znali před sto lety, již neexistuje. Obnovil se volný svazek států bývalého Rakouska-Uherska. K V4 se připojilo Rakousko, Slovinsko a Chorvatsko. I NATO se zreorganizovalo. Před čtyřiceti lety se papež přestěhoval s celým Vatikánem do starobylých německých Cách, protože se Vatikán stal opakovaným cílem sebevražedných útoků radikálů z ISIS.

Periferie velkých měst jižní Evropy obsadily skupiny pouličních dealerů drog a věčně opilých nezaměstnaných mladíků. Policie a mnohdy i armáda byly jediné složky státu, které ještě dokázaly udržet na ulicích klid a pořádek. Přesto stačila malá rozbuška

v podobě nepopulárního zákona nebo tvrdý zákrok policie končí smrtí pachatele, a ihned byly ulice měst plné rabujících demonstrantů.

Pokračuje kosmický výzkum. Státy jako USA, Rusko, Japonsko, Čína, Indie, EU a Saúdská Arábie mají již několik desítek let stálé osídlení Měsíce, ze kterého snadněji a hlavně levněji startují velké kosmické lodě na své cesty do hlubokého vesmíru. Vědci konečně vyřešili pohon těchto lodí, který překonal rychlost světla. Naplnila se vize světoznámého kosmologa a astrofyzika Martina Reese ze začátku jednadvacátého století. Mluvil o tom, že se v horizontu sta let bude měnit podstata lidí z biologické na elektronickou.

Také se podařilo konečně vyřešit problém lidstva s levnou energií. Jako mnohdy i nyní bylo řešení překvapivé. Krom vodních elektráren vznikly po celé Evropě a dále i po celé planetě elektrárny typu „TOKAMAK ITER“ pracující s teplotami srovnatelnými už jen se Sluncem a neomezenými zdroji paliva. Elektrická energie je zdarma. Zároveň se v Evropě přemísťuje elektrické vedení pod zem, aby nemuselo čelit větrům, sněhu, bleskům i případným teroristickým útokům.

Konečně se podařilo navázat i spojení s jinou civilizací, vzdálenou od nás ale pořád příliš daleko. Až vynález převratného pohonu a možnost „přepsání“ mozku člověka do „nesmrtelného“ androida rozhodly o vyslání expedice k této nově objevené civilizaci. Už před dvěma roky expedice odletěla k cíli své cesty.

Lidstvu se tím, že se podařilo vyřešit jeho velkou touhu, **nesmrtelnost** člověka, otevřela nová diskuze. Tak se změnila Evropa za dalších sto let. Jak si s novou životní situací poradí naši hrdinové z předchozí knihy „Hospodyně model 2066“?

1./ POHŘEB

Konečně jsem našel černou kravatu. Klepaly se mi ruce. Obvykle jsem se cítil tak na čtyřicet, ale dnes bylo vše jinak. Bylo mi zrovna dnes sedmdesát sedm a loučil jsem se s mojí milovanou maminkou. Víím, že se dožila pěkných 125 let a na svůj odchod z tohoto světa se už do jisté míry i těšila. Měl jsem ji moc rád, a tak mne to u srdce moc bolelo.

Pohřeb se konal na nedalekém hřbitově a vypadal jako ze starých filmů. S farářem, vykopaným hrobem a rakví. Když zaznělo to známé: „Prach jsi a v prach se obrátíš“, neudržel jsem slzy a rozplakal jsem se. Manželka Zdenička mě utěšovala slovy, která se v takové chvíli říkají. Jejich obsah jsem ale nevnímal. Těšil jsem se konečně domů. Ještě jsem netušil, jaké tam na mě čeká narozeninové překvapení. V našem domě bylo připraveno pohoštění pro smuteční hosty a také ohromná krabice pro mě. Dárek od celé rodiny k mým sedmičkovým narozeninám. Byl jsem překvapený a přiznám se, že i trochu zvědavý. Za účasti všech přítomných jsem krabici pomalu rozbalil a nevěřil vlastním očím. Uvnitř seděl android nebo klon mojí zesnulé maminky Aničky, kterou jsme právě pochovali.

Nenacházel jsem slov. Bylo to tak divné! Skoro až morbidní. Syn Jenda mi vysvětlil, že před nedávnem s maminčiným souhlasem využila rodina poslední převratný vynález techniky a elektroniky. Nechali „přepsat“ celou kapacitu maminčina mozku do maximálně zvětšené paměti androida. Model 2120 už dokáže přemýšlet a uvažovat zcela jako člověk a má vše, co do té doby prožil, uloženo v umělém mozku. Je toto cesta k vysněné nesmrtelnosti člověka? Hlavní využití viděli vědci především v možnosti cestovat i mimo naši galaxii. Tyto lety mohou trvat desítky, snad i stovky let. Časem

uvidíme.

Stačí jen androida oslovit a kdykoli s ním konverzovat. Byl to poslední výkřik techniky a kybernetiky vedoucí k relativní nesmrtelnosti vybraných lidských mozků, které mohou být pro lidstvo užitečné i v budoucnosti. V našem případě se musela celá rodina složit na polovinu ceny. Druhou polovinu zaplatil stát.

Stále ještě přemožen smutkem jsem dostatečně nechápal vše, co mi jeden přes druhého říkali. Můj syn to však pochopil a androida oslovil jménem, čímž jej aktivoval. Maminka-android otevřela oči, rozhlédla se po místnosti a všechny pozdravila. Celý jsem ztuhl, když jsem slyšel její hlas a slova: „Doufám, že jste zrovna nepřišli z mého pohřbu?“ Odpovědí jí byl výbuch smíchu, který potvrdil tuto domněnku. Její hlas i zjev byly dokonalé.

Ano, daleko rychleji mne její odchod z tohoto světa přestal v srdci bolet i nálada v domě se hned změnila. Pro mne to byl malý zázrak. Hned jsme se všichni shromáždili okolo toho technického zázraku a kochali se jím. Ale jen do chvíle, kdy maminka prohlásila, že je unavená, a my ji nechali odejít do ložnice.

Postupně jsem objal všechny přítomné a děkoval za nejkrásnější a asi i nejdražší dar v mém životě. Potřeboval jsem čas, abych si v hlavě vše dokázal srovnat a abych zcela pochopil, co jsem to vlastně dostal.

Tušil jsem, že lví podíl na celé akci má moje milovaná manželka Zdenička. Té jsem v objetí poděkoval zvláště. Šeptala mi, že babičku Aničku měla stejně raději než svou vlastní maminku, což jsem jí rád věřil. Nejvíce se radoval můj syn Jenda, který babičku Aničku přímo zbožňoval. Chodíval k ní pro rady víc než ke mně i ke své mamince. Než večer skončil, zeptal se nás Jenda se šibalským úsměvem na tváři, co dáme k blížícím se padesátinám jemu.

Až jsem se lekl. Budu mít padesátiletého syna? To je pro mne hrozné pomýšlení! Ale pohled na něj mne uklidnil. Nevypadal starší než na třicet, a to i přesto, že měl za sebou dvacetiletou službu ve štábu NATO.

Úkolem synova týmu bylo zabezpečení hranic, jejichž kontroly byly znovuzavedeny už skoro před sto lety. V generálním štábu NATO připravovali zabezpečenou hranici, která už desítky let chrání jednotlivé státy Evropy před teroristickými a sebevražednými útoky. Nyní je ze syna externí poradce štábu.

Měl pravdu, co mu dát k narozeninám, mne ani ve snu nenapadá. Bude to zase úkol spíš pro jeho maminku Zdeničku, nebo nyní i pro „znovuzrozenou“ babičku Aničku.

2./ ZPRÁVY Z JIHU EVROPY

Naši androidé Adam a Eva odjeli, tak jako každých pět let, na generální kontrolu. Dům byl najednou nějaký prázdný. Syn odjel na generální štáb, Zdenička se dobrovolně ujala kuchyně a já využíval čas, kdy jsem byl doma sám, sledováním obrazových zpráv z jižních území.

Když jsem na obrazovce viděl, jak v Římě slouží bazilika sv. Petra jako hlavní mešita jihoevropského chalífátu, byl jsem trochu smutný. A spolu s celým kulturním světem jsem v tu chvíli litoval především ztráty nenahraditelných fresek v tomto zrušeném křesťanském kostele.

Hlavním motivem migrantů k jejich exodu je ztráta základních lidských potřeb, jako je voda, jídlo, a pandemie provázející globální oteplování. Pořád žijí na jihu Evropy spousty lidí, kteří šli migrantům se „zelenou ratolestí míru“ v ústrety spolu s pracovníky humanitárních organizací.

Muži i ženy pomáhají migrantům s asimilací tak, aby se co nejdříve ubytovali a spolupodíleli se na výrobě a zpracování potravin pro sebe, své rodiny a pro další příchozí i za změněných teplotních podmínek.

Velká poptávka je po lidech pracujících v potravinářském průmyslu. Miliony lidí chtějí denně jíst, a tak se výroba potravin stala strategickou nutností. Vědci se obrátili na historiky a pátrali, jak se Egyptu před tisíci lety podařilo přežít století neúrody. Vybrali podle egyptských papyrů obilniny s nízkou náročností na vláhu a odolávající letním vedrům. Tím zachránili statisíce a možná i miliony životů lidí před smrtí hladem.

Dnes odjeli poslední účastníci pohřbu a já jsem měl konečně čas jít za maminkou Aničkou nebo vlastně za androidem, kterého jsem dostal k narozeninám. Ležela na lůžku a měla zavřené oči. Když jsem pozdravil, tak oči otevřela a první, na co se zeptala, bylo: „Už všichni odjeli?“

Jen jsem přikývl hlavou a ona se posadila na kraj lůžka. Dlouho jsme se na sebe beze slova dívali a já jsem ocenil takt tvůrců, kteří zvolili podobu mé maminky asi z jejích sedmdesáti let, kdy vypadala jako milá žena zralého věku plná energie a světe div se, skoro jako má vrstevnice. Po chvíli, aniž mne nechala promluvit, začala odpovídat na moje otázky. Začala tím, že jako android může číst naše myšlenky. Proto když slyšela, co si opravdu myslí většina z pohřebních hostů, šla si raději lehnout. Pak jsme se tomu oba upřímně zasmáli.

Pak pokračovala: „Já si na tohle, v čem tak nějak existuji i nadále, také musím nějakou dobu zvykat. Někdy mám pocity jako člověk v umělém těle, někdy spíš jako android s lidským mozkiem. Ale to čtení myšlenek lidí okolo mne si asi nechám vypnout. Někdy je to až nepříjemné.“

Pak jsme se bavili o všem a o ničem, až nás vyrušila Zdenička s pozváním k obědu. Pak se zarazila a uvědomila si, že je maminka vlastně v těle androida, a omlouvala se tím, že je ta podoba tak dokonalá, že si to ani neuvědomila. Tak jsme se všichni znovu zasmáli a já jsem odešel na oběd sám.

Při jídle jsme slyšeli hlasy z pokoje. Maminka si asi zapnula zprávy z virtuální televize. Po jídle jsme se k ní připojili v okamžiku, kdy hlasatelka oznamovala, že se v centrální Evropě průměrný věk dožití lidí přehoupl přes sto let. Hodně k tomu přispěl fakt, že ubylo 100 % úmrtí lidí při dopravních nehodách a pracovních úrazech. V autech je nahradil automatický řidič a při nebezpečné práci android.

Státy střední Evropy se rozhodly, že v případě narušení hranic mimo hraniční přechody nastoupí do strážních jednotek i androidé z domácností bez rozdílu pohlaví. Všem již byl vložen do jejich umělé „mysli“ výcvikový modul a každý z nich má doma i vojenský oblek, který chrání proti běžným ručním zbraním, pokud by je teroristé použili.

Začal se plnit plán zabezpečení celých čtvrtí až po jednotlivé domy. Mříže a ocelové dveře byly nejžádanější zboží. Již řadu let byl zaveden ve většině států Evropy miliční systém, jaký již dávno existoval ve Švýcarsku. Každá rodina měla kompletní výstroj a výzbroj doma v trezoru a všichni se mohli vystrojít a vyzbrojit během několika minut. Pořád panoval strach ze sebevražedných teroristů.

Výcvik našich žen vedly instruktorky izraelských ozbrojených sil, které měly více než staletou tradici ženských bojových jednotek.

Ženy byly při výcviku k nepoznání od mužských bojových jednotek. Dokonce je v mnohém překonávaly, především svojí přesnou střelbou. Vše se řídilo heslem: „Chceš-li mír, musíš se připravovat na válku.“ Tak jsme se již poněkolkáté dívali v televizi na cvičení našich profesionálních armád.

Dnešní tanky již dávno nemají věže, nejsou vyšší než metr od země a ježí se především ochrannými prvky proti ručním protitankovým zbraním, které by je mohly ohrozit. Nikdo nepozná, zda se tank řídí sám, nebo jej řídí android. Nad tanky létaly ozbrojené drony jako vážky nebo malé helikoptéry, které jim dělají oči z ptačí perspektivy. Drony rozpoznají každý detail, a tak tankům čistí cestu.

HRANICE STÁTŮ vede z 90 % horskými masivy. Ty narušitele odrazují svým sněhem a nízkými teplotami, na které nejsou zvyklí ani vybavení. Švýcarské občanské milice opakovaně desítky let chrání hranice svého státu. To samé představují i Ardeny. Nejzranitelnější je trojstátí Benelux. Tam jsou staženy síly NATO. V horách jsou jen pohraniční hlídky s bojovými armádními drony.

V posledních desetiletích nám také velmi pomáhá malá doba ledová, která v zimě přináší do Evropy velké množství sněhu a kruté mrazy. To odradilo většinu sebevražedných teroristů se zájmem o přechod horských pásem. Ardeny se staly velkým vojenským prostorem, ve kterém elitní jednotky cvičí androidy v partyzánském způsobu boje s využitím přírodních podmínek, záseků, pastí a mnohého dalšího, co brání v průchodu členitým terénem i v letních měsících.

Střední a severní Evropa je soběstačná ve výrobě potravin, zbraní i technických novinek (např. androidů plně nahrazujících pokles počtu obyvatel). Česká republika se stala zbrojařskou velmocí. Naše lehké tanky Tatra LT-100 dodáváme do celé Evropy. Naším hlavním výrobním a vývozním artiklem je dokonalý ochranný oblek androidů proti účinku ručních zbraní.

